

75 números de la Revista de Catalunya

— A. C. —

Revista de Catalunya, que l'octubre de 1986 va publicar el primer número de la seva actual etapa, es prepara per publicar el seu 75è volum. Max Cahner és el factòtum d'aquesta publicació, "l'expressió més clara de la voluntat de persistència d'una cultura". *Revista de Catalunya* ven 3.000 exemplars. "És una revista més llegida que comprada i, sobretot, fotocopiada". Amb les subscripcions i les vendes li arriba per pagar el paper i la impremta. Un ajut especial de la Generalitat —*Revista de Catalunya* no és acollida a l'ajut genèric a les publicacions en català— proporciona el sou dels col·laboradors.

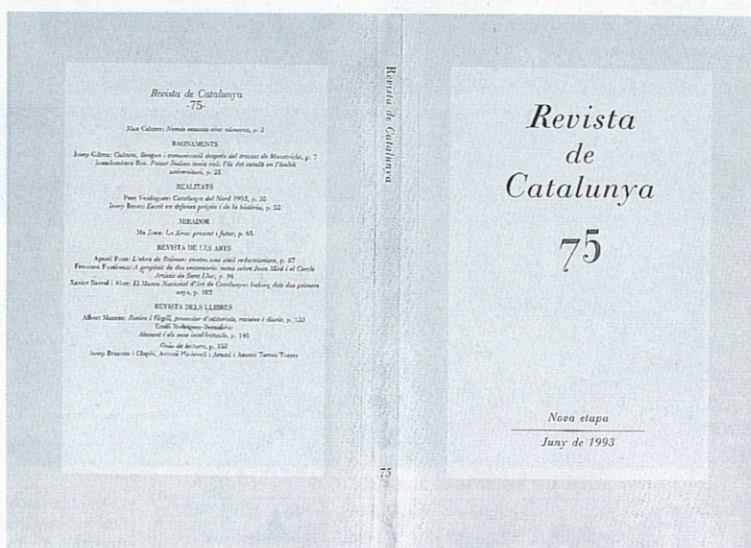
La història d'aquesta publicació es remunta a 1924, quan va ser fundada per Antoni Rovira Virgili, que en va dirigir els 12 primers números. Posteriorment la direcció de la publicació va correspondre a Ferran Soldevila, a qui va succeir J.V. Foix. Des de la seva creació, va patir diferents interrupcions —en octubre de 1934 la revista va patir una llarga crisi, que es va estendre fins el 1938— i quan va acabar la Guerra Civil només es va publicar a l'exili. "La publicació", segons Cahner, "és un reflex de la mateixa història de Catalunya". La revista, un cop acabada la Guerra Civil, va reprendre el seu camí.

París va ser, fins a l'ocupació per les tropes hitlerianes, seu de *Revista de Catalunya*. En formaven part llavors Josep Pous, Carles Riba, Antoni Rovira Virgili, Antoni M. Sert, Jaume Serra i Ferran Soldevila. Uns anys després la revista es va publicar a Mèxic, i hi va reaparèixer de la mà d'Armand Obiols. El 1956 es va publicar un únic número d'un intent frustrat de reprendre la publicació des de Catalunya, impresa, però, a la ciutat brasilera de Sao Paulo. *Revista de Catalunya* va iniciar el seu somni més perllongat el 1967, data de publicació del número 106, realitzat a Mèxic.

El moment actual de *Revista de Catalunya* és tan discret com el de la resta de publicacions culturals que sobreviuen al país.

Tot i això, Max Cahner creu que "ningú no pot dubtar de la necessitat de *Revista de Catalunya*, d'una revista d'alta cultura, amb una base humanística, però no només de lletres i art, filosofia i història, sinó també propera a les ciències socials, el dret, la ciència i la tècnica". La revista, segons Cahner, "ha de tractar els temes que afecten la cultura catalana en general, però que no siguin d'interès a nivell internacional i, principalment ha de discórrer pels camins de la modernitat". ●

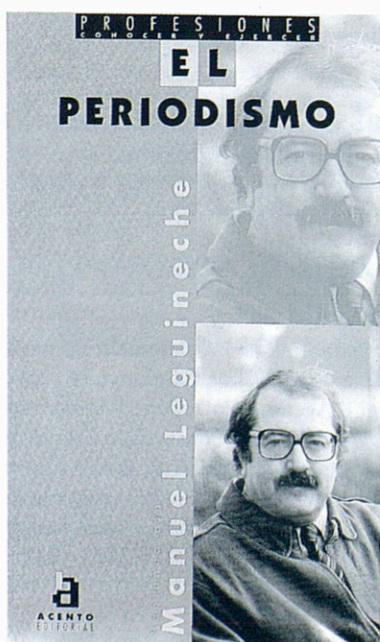

LLIBRES

El periodismo

Manuel Leguineche
Acento editorial
Madrid, 1993.
96 pàgines.

Transcripció en forma de monòleg, realitzada per Eduardo Chamorro, d'una conversa amb Manuel Leguineche, un dels millors reporters de l'Estat espanyol, sobre alguns aspectes de la vocació i la formació periodístiques i l'exercici de la professió, que s'inclou en una col·lecció de manuals destinats a proporcionar informació als joves sobre les seves possibilitats laborals. La segona part del llibre conté informació pràctica sobre la manera d'accedir a les facultats de ciències de la informació, beques, màsters, etc.

La televisión

Lorenzo Vilches
Ediciones Paidós.
Barcelona, 1993.

La col·lecció Paidós
Comunicación és una de les poques que es mantenen vives en el món editorial barceloní sobre temes de periodisme. Publica ara un estudi que pot llegir-se com la història de la influència social de la televisió i que afronta les principals qüestions referides als efectes del mitjà televisiu sobre els espectadors. És especialment interessant i, òbviament, discutible l'anàlisi del que l'autor qualifica de prejudicis culturals que van donar origen a utopies i condemnes prematures de la televisió. La violència, la manipulació publicitària, l'alineació són temes que estan en el centre d'aquesta polèmica.

